

тияние Арбаке, чу ли обвиненіето противъ тебе, до сега нищо не си казалъ; що имашъ да отговоришъ?

Народътъ отколь бѣ обърилъ любозитни очи на египтинина, но той превари да прикрие смущеніето си, което бѣше явственно ако съгледаше нѣкой и мѣгновенитѣ и кракновременны измѣненія на лицето му при първата минута на произнесеното връхъ него обвиненіе на Салустія и при поевяването на Калана. Той отъ истина треперяше като гу вика *хвърлете Арбака на лева!* и мѣдноцветната му физиономія стапж блѣдна, но скоро той съвзе пакъ гордата онъзи безметежность чрезъ която досега управляше и себе си и работитѣ. И срѣщо погледитѣ на сгѣстеното около него множество той обърташе очи горды, и въ отговоръ сега на пытанъето на претора тоя употреби езикъ спокоенъ, обыкновенныя си езикъ, сладкыя и убѣдителныя.

— Преторе, толкози е глупо обвиненіето што нито отговоръ за служба. Най първый мой обвинитель са поевява благородныйтъ Салустій, най голѣмыйтъ пріятель на Главка, вторый жрецътъ; и азъ уважавамъ жреческата му одежда и званіе, но, народе помпейскій? ты познавашъ поведеніето на Калана; сребролюбіето и лихонството му сж вече въ пословица. И давате ли вниманіе на обвиненіето на тѣзи двама свидѣтели? Преторе, азъ съмъ невиненъ.

— Салустіе, дѣ намѣри ты Калана? попыта съдникътъ.

— Въ подземеліята на Арбака.

— Египтянине, рече навжсено Преторътъ, какъ си смѣилъ ты да запрешъ свещеника на боговетъ? и защо?

— Чуйте ма, рече Арбакъ, като са подигнахъ спокойно, но безъ да може да прикрие съвършено нѣкои блѣзны на душевното си смущеніе. Този чловѣкъ доде и ма заплашваше че ще ма набѣди за престѣпленіето за което сега ма обвинява ако не купи мълченъето му съ полуви́ната на иманъето си, азъ противяхъ, напраздно... Мълченъе! не позволявай на жреца да ма пресича. Преторе, и ты народе, чуйте ма! Азъ съмъ чужденецъ на тѣзи земя и съвсѣмъ че съзнавахъ невинността си, помислихъ обаче че едно обвиненіе отъ страна на единъ жрецъ може да ма повреди. Въ туй недоумѣніе убѣдихъ го да влѣзе въ подземеліята отъ които сега той излѣзе, като му казахъ че тамъ са пазяхъ съкровищата. Тамъ слѣдователно искахъ да го пазѣмъ докато са извърши рѣшеніето срѣщо истинныя убійца и тѣй са осуетѣше заканащето на Калана. Друга цѣль немахъ. И азъ може да съмъ събркалъ, но кой отъ васъ не бы отдалъ право на нуждата на личната отбрана? Ако ли бѣхъ азъ повиненъ зашо въ продълженіето на съдбата не представи той свидѣтелството си? тогази азъ не бѣхъ го затворилъ, нито скрылъ. Защо не объеви той престѣпленіето